

Špatný den

Hrůzné odpoledne mě děsilo ještě dlouhé dny potom. Obrovský areál, který nesl název koncentrační tábor Mauthausen.

Ještě před vchodem mě zarazil hluboký bazén pro zábavu esesáků, a to nejen kvůli tomu, že vedle vraždili tisíce nevinných lidí a oni si užívali.

Pár malých domků, kam se vešlo až neuvěřitelných 1 200 lidí zaplňovalo jen 6 paland, pár skříněk, jedna místnost na toaletu a zvláštní „nádooba“ na mytí. Spali zde namačkaní na sobě, předávali si teplo a snažili se udržet na živu.

Je úplně něco jiného o tom jen číst a být přímo na místě. Když se koukáte na 186 schodů, kde vězni nosili až 50 kg těžké kameny, nebo na jezírko, kde si v zimě vězeň vysekal díru do ledu a potápěl se tak dlouho, dokud neumrzl, je tak těžké si to představit. Když si poslechnete nějaký příběh z tohoto tábora, jako v mém případě o těhotné ženě, je to k neuvěření. Poté vidíte oblečení miminka, které porodila žena kupodivu živé, musíte se pousmát.

Celé dopoledne panovala zvláštní nálada. Když jsem stála na místech, kde umíralo tolik lidí, měla jsem mráz po celém těle. Koukajíc se na hrůzné fotky a portréty mě přemohl smutek. Děsivé osudy sta tisíců lidí, kteří se ani nemuseli ničím provinit. Jste žid a jdete. Žádné páraní se s nikým.

Z celého dne jsem usoudila, že by do tohoto tábora mělo jezdit co nejvíce škol a lidí, aby se ta strašná doba nikdy neopakovala.

Klímová Leontýna